

HALK SÖZÜNÜN DEHASI

The Genius of Folk Idiom

Génie de la parole du peuple

Prof. Dr. Talât S. HALMAN*

Dünya, Üçüncü binyıla halk sözünün yaratıcı gücüne ilişkin taptaze bir bilinçle girdi. UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü), somut olmayan kültür varlıklarının korunması, yaşatılması, geliştirilmesi uğrunda geniş kapsamlı çalışmalara başlıyor. 1989da “UNESCO’nun Geleneksel Kültür ve Folklorun Korunmasıyla ilişkili Önerileri” kabul edilmişti. 2001 yılında “UNESCO’nun Kültür Çeşitliliği Evrensel Bildirgesi” onaylandı. Birleşmiş Milletlerin Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü, şimdi “**Somut Olmayan Kültür Mirasının Korunmasına ilişkin Uluslararası Sözleşme**” metnini hazırlıyor. Sözleşme kapsamında icra sanatları, toplumsal görenek ve gelenekler, şölen ve eğlentiler, doğa bilgisi ve yöntemleri de yer alıyor ama, baş yer “Sözel İfadeler” konusuna verilmektedir. Sözleşmeye ilişkin uzman toplantıları 2001 Martında Turin’de ve 2002 Ocağında Rio de Janeiro’da yapıldı. Bu konudaki üçüncü yuvarlak masa toplantısı, 16 ve 17 Eylül 2002de Kültür Bakanlarını bir araya getirdi. İstanbulda yapılan bu toplantıların teması “Somut Olmayan Kültürel Miras: Kültür Çeşitliliğinin bir Aynası” idi.

Kültür dünyası, UNESCO’nun inisiyatifiyle, anıtları, siteleri, tarihsel yapıları koruma altına aldıktan sonra, nihayet sözlü hazinelere de sahip çıkıyor. Bu, Türkiye için, bir mutluluktur elbette hem de gecikmiş bir fırsat.

Ülkemizin 9 bin yıllık yerleşik yaşamında, uygarlıklar, kültürler, dinler, kültürler ve türlü inançlar peşpeşe ya da bir ara-

da var oldu. Anadolu’nun mitoslar, masallar, şairler ve türküler birikimine Türkler Orta Asya’dan sesler ve renkler, İslâm uygarlığından değerler ve manevi yaşantılar taşıdılar. Ortaya çıkan büyük sentez görkemlidir. Fransanın ilk kültür bakanı André Malraux’nun sözü, belki hiçbir yerde, Türkiye için olduğu kadar doğru değildir: “Kültür, hayali bir müzedir.”

Türkiyemiz, eski kentleri, yerüstü ve yeraltı zenginlikleri, kültürler tarihinin somut varlıkları ile, aslında bir muazzam gerçek müzedir. Somut olmayan mirasının çeşitliliği, tarihsel oluşumu, Asya ve Avrupa’nın Akdeniz uygarlıklarının, İslâm ve Hıristiyan âlemlerinin, Orta Doğu’nun eski yeni söylemleri ve söylenceleri ile görkemli bir hayali müzedir. Gılgamış Destanı, Homeros’un anlatıları, Aisopos’un masalları, eski Yunan mitolojisinin nice olayları ve kahramanları (Zeus, Hero ile Leander, Endymion), Midas, daha niceleri bu topraklarla ve kıyılarla içli dışlıdır. Anadolu, tanrılar ve tanrıçalarla, tarihle ve mitolojiyle, efsane ve nüktelerle, şarkılar ve türkülerle yankılanır.

Ve bin yıldan uzun süredir, Anadolu’nun sesi Türk halkınıdır. Önceki uzun göçebe ve göç yaşantılarında, yükte en hafif, pahada ağır sanatlar taşınmıştı terkilerde: Şiir, türkü ve dans. Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde, kırsal kesimin ve kentlerin yoksul insanları okuryazarlığa kavuşturulmadığı için, halk kendi sesini sözel yaratılarla duyurdu. Dolayısıyla, Anadolu’nun on yüzyılı ninni ve ağıtlarla, koşmalar ve türkülerle, bilmece ve güldür-

* Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü Başkanı

mecelerle, özdeyişler ve güzellemelemlerle, masallar ve menkıbelerle yoğruldu. Âşıkların, ozanların, masal analarının yurdu oldu. Yunus'un, Nasreddin Hoca'nın, Hacı Bektaş-ı Veli'nin, Pir Sultan Abdal'ın, Karacaoğlan'ın geleneklerini halk, ağızdan ağıza aktararak, nesilden nesile yaşattı. Sözlü kültürde zenginliği tükenmez bir kütle oluştu. O birikime adı sanı olmayan Anadolu lular günü gününe yeni güzellikler kattılar.

UNESCO'nun korumak uğrunda cırpındığı "somut olmayan kültürel miras", Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan olağanüstü zengin ve çeşitli bir hazinedir. Ne var ki, böyle bir hazineyi değil koruyup değerlendirmeye, sırf envanterini çıkarmaya bile UNESCO'nun ve Türkiye'nin gücü yeter mi? Ülkenin dört bucağında, türküler ve masallar ölüyor, ninniler ve ağıtlar söylenmez oluyor. Kentlere göç, radyo ve televizyon, ilgisizlik ve fonsuzluk gibi canavarlar, yok etmektedir sözlü kültürümüzü. "Soyut Olmayan Kültürel Mirasın Korunmasına İlişkin Sözleşme" yürürlüğe girdiğinde UNESCO, Türkiye'yi bir afet bölgesi ilân etmek zorunda kalacak.

Halk sözünün dehasını Osmanlı yönetimi ve üst tabakası, görmezlikten, duymazlıktan geldi. Anadolu halkı, Osmanlıcaya karşı Türkçenin egemenliğini korudu ve sürdürdü. İmparatorluk ideolojisine yenik düşmeden, yerel ve ulusal kültürünü yaşattı. Payitaht ve yüksek tabaka, kırsal kesimin sesini dinlemiyor, halkın yaratıcılığını hor görüyordu. Bir söylentiye göre, Namık Kemal bile Yunus Emre'yi aşağılıyordu. Bir kere, vatansever şairimiz bir hafta rafları gözden geçirirken, bir kitabı alıp yere çalmış. "Yunus Divanı"ymış o kitap. Namık Kemal şöyle bağırmış: "Bu pespaye kitabın burada işi ne?"

Bilim âlemimizde Yunus ilgisi ve incelemeleri başlayalı yüz yıl olmadı bile. İlk bilimsel çalışmaları Fuad Köprülü'ye borçluyuz. Asıl Yunus Emre fenomeninin yaygınlaşması, Yirminci Yüzyılın son çeyreğinde oldu. Sistemli halk kültürü ve edebi-

yatı araştırmaları Cumhuriyet döneminin eseridir.

Pertev Naili Boratav'ın ve İlhan Başgöz'ün dur durak bilmez çabalarına rağmen, halk edebiyatımız hâlâ öksüz çocuk gibidir. Yirmi birinci Yüzyılda halk kültürümüzün ve edebiyatımızın hakkı olan bilimsel ilgiyi göreceğinden eminim.

İyimserliğimi 1998de kurulan Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümünün çalışkan yüksek lisans öğrencileri güçlendiriyor. Elinizdeki özel sayı, umutlarımın kanıtıdır. Bölümümüzün "Halk Edebiyatına Giriş" ve "Halk Edebiyatı" başlıklı derslerini veren Prof. Dr. Öcal Oğuz'un yazdığı ödevler arasından seçtiği 21 inceleme, sözlü kültürümüzün değerlendirilmesini ileri ve sağlam yöntemlerle yapmaya başlayan bir genç kuşağın yetişmekte olduğunu göstermektedir.

Bilkent'in Türk Edebiyatı Bölümü, yeni yöntemler uygulayarak, başlangıcından bugüne kadar edebiyatımızın serüvenine özgün yorumlar getirmek amacıyla kurulmuştu. Geleneksel yaklaşımların cenderesinden kurtulmak ve yabancı kuramların boyunduruğuna girmeden bilimsel çalışmalar yapmak, temel amaçları arasındadır. Öğretim üyelerimiz ve öğrencilerimiz, kültürümüz kendine özgü olduğu için, yaklaşımlarımızın ve kriterlerimizin de özgün olması gerektiğinin bilincindedirler. Edebiyatımızın her dönemine, her türüne, her değerine ışık tutmak uğrunda, yeni bir anlayışla, özgün yöntemlerle çalışmak ve üretmek niyetindedirler.

Millî Folklor Dergisi'nin "Türk Halkbiliminde Genç Bilkentliler Yaklaşımı" özel sayısı, bu doğrultudaki bir hareketin ilk adımları arasındadır. Umarım, yakın gelecekte, ülkemizin "somut olmayan kültür varlıkları", çok gecikmiş olan bilimsel değerlendirmelerle buluşur, tüm zenginlikleri ile dünya kültüründe hak ettiği konuma erişir. Halkımızın sözel dehası, evrensel aydınlığa kavuşmalıdır. Bunu ancak yeni bir bilginler ve eleştirmenler kuşağının dinamizmi gerçekleştirebilir.